

Moje soukromí, nekoukat, nešťourat

Jednou mi vyprávěla moje kamarádka jménem Káťa, že byla na škole v přírodě a musela být na pokoji s holkama, které na ni vůbec nebyly hodné a ani za nic s ní nechtěly kamarádit. Jednou ji večer ukradly peřinu, jednou ji zase nepustily do koupelny a pořád ji nedaly pokoj. Neměla žádné soukromí, jediné když šla ke svým kamarádkám na pokoj. Ale to se zase bála, co jí zase ty holky provedou s jejími věcmi. Když měly polední klid, tak si Káťa vytáhla svůj deník, který si psala od začátku školy v přírodě a něco si tam zapisovala. Holky seděly na jedné posteli a přitom říkaly: "Ta Káťa je divná, ta si píše deník, to už my dávno nepíšeme, že? A ona to ještě píše" a přitom se strašně smály. Tak si Káťa raději v duchu řekla: "No a co, aspoň se někomu můžu svěřit, když vy se se mnou nebavíte". Potom šla za svými kamarádkami do vedlejšího pokoje. To ale netušila co se děje v jejím pokoji. Tam jí sundaly povlečení z peřiny a polštáře a hlavně si přečetly a roztrhaly její deník. Když po deseti minutách přišla Káťa do pokoje, úplně se lekla a začala vše dávat do pořádku. Když na své posteli našla lísteček, kde bylo napsáno "Jestli to řekneš učitelce tak si nás nepřej!" Tak se Káťa pochopitelně začala bát a paní učitelce to samozřejmě neřekla. Když to uklidila a dala do pořádku, hned to šla říct kamarádkám a ty jí řekly, ať to řekne paní učitelce, a že ať nehledí na nějaký lístek. Ale Káťa se bála a pořad neměla odvahu to paní učitelce říct. Když byl další den polední klid, tak šla náhodou paní učitelka zkontrolovat, zda je na pokojích vše v pořádku a na Káťině pokoji slyšela něco jako brek a smích a nebyly zrovna nejtíšejší. Tak se šla podívat, co se tam děje. Tak vtrhla do pokoje se slovy: "Co tady tak řve.." Ale v tom se zarazila a všimla si, že Káťa v rohu pláče a holky se jí smějí a že na ni neslušně řvou. A tak to na ně nemusela Káťa říkat a paní učitelka to viděla na vlastní oči. Holky si to prý už nikdy na nikoho nedovolily.